

BÀI HỌC 2

LỄ NGŨ TUẦN

CÂU GÓC: “Đức Chúa Jêsus nầy, Đức Chúa Trời đã khiến sống lại, và chúng ta thấy đều làm chứng về sự đó. Vậy, sau khi Ngài đã được đem lên bên hữu Đức Chúa Trời, và từ nơi Cha đã nhận lấy Đức Thánh Linh mà Cha đã hứa ban cho, thì Ngài đổ Đức Thánh Linh ra, như các người đương thấy và nghe” (Công vụ 2:32, 33).

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Công vụ 2:1-4; Giăng 14:16; Công vụ 2:5-13; Giô-ên 2:28-32; Công vụ 2:22-39; Thi thiên 110:1-3.

Lễ Ngũ Tuần dịch từ chữ *pentēkostē*, tên Hy Lạp cho Lễ của Các Tuần của người Do Thái (Xuất Ê-díp-tô Ký 34:22); còn được gọi là Lễ Hoa quả đầu mùa (Dân số Ký 28:26). Chữ này có nghĩa là “năm mươi” để chỉ lễ này được cử hành vào ngày thứ năm mươi từ khi dâng lúa mạch vào ngày đầu tiên sau Lễ Vượt Qua. Đó là một ngày vui mừng và tạ ơn, khi dân Y-sơ-ra-ên đem đến Chúa “trái đầu mùa của lúa mì” (Xuất Ê-díp-tô 34:22).

Vi vậy lễ này trở thành một biểu tượng phù hợp cho mùa gặt thiêng liêng đầu tiên của hội thánh Cơ Đốc, khi Đức Thánh Linh được tuôn đổ dồi dào hơn bao giờ hết, và ba ngàn người đã chịu phép báp-têm trong một ngày (Công vụ 2:41). Sau sự thăng thiên của Chúa Giê-su và sự tôn vinh Ngài trên thiên đàng, sự tuôn đổ Đức Thánh Linh là một biến cố bất ngờ, siêu nhiên đã biến đổi các sứ đồ từ những người Ga-li-lê đơn sơ và không ai biết trở thành những người có sự xác tín và can đảm, sẵn sàng thay đổi thế giới.

Lễ Ngũ Tuần thường được gọi là ngày sinh nhật của hội thánh, thời kỳ mà những người theo Đấng Christ, người Do Thái và sau này là người Ngoại, được hợp thức hóa như cộng đồng mới của Đức Chúa Trời trên đất.

1. SỰ GIÁNG XUỐNG CỦA ĐỨC THÁNH LINH

Tuân theo lệnh của Đức Chúa Giê-su, các môn đồ ở thành Giê-ru-sa-lem chờ đợi lời hứa của Đức Thánh Linh, và họ chờ đợi trong sự cầu nguyện sốt sắng, sự ăn năn chân thành và ca ngợi. Khi ngày đó đến, họ “nhóm họp tại một chỗ” (Công vụ 2:1), có lẽ là phòng cao, lớn của Công vụ 1. Tuy nhiên, sau đó, có lẽ họ đã di chuyển đến một khu công cộng hơn (Công vụ 2:6-13).

Đọc Công vụ 2:1-3. Những yếu tố siêu nhiên nào đi cùng với sự tuôn đổ Đức Thánh Linh?

Cảnh tượng rất căng thẳng. Thành linh có tiếng từ trời đến ào ào như tiếng gió thổi đầy khắp nhà, và sau đó có gì giống như ngọn lửa hiện ra và đậu trên những người ở đó.

Trong Kinh Thánh, gió và lửa thường có liên quan đến “thần hiển” (*theophany*) hoặc một biểu hiện thiêng liêng (ví dụ, Xuất Ê-díp-tô Ký 3:2; 19:18, Phục truyền 4:15). Ngoài ra, gió và lửa cũng có thể được dùng để biểu lộ Thánh Linh của Đức Chúa Trời (Giăng 3:8; Ma-thi-ơ 3:11). Trong trường hợp Lễ Ngũ Tuần, bất kể ý nghĩa chính xác của các hiện tượng như thế nào, chúng là những dấu chỉ giới thiệu một khoảnh khắc độc nhất trong lịch sử cứu rỗi, sự tuôn đổ được hứa của Đức Thánh Linh.

Đức Thánh Linh luôn luôn hoạt động. Ảnh hưởng của Ngài đối với dân sự Chúa trong thời Cựu Ước thường được biểu lộ một cách đáng chú ý, nhưng không bao giờ trọn vẹn. “Trong thời các tổ phụ, ảnh hưởng của Đức Thánh Linh thường được biểu lộ một cách rõ ràng, nhưng chưa bao giờ trọn vẹn. Bây giờ, khi tuân theo Lời của Đấng Cứu Thế, các môn đồ đã cầu xin món quà này, và ở trên trời Đấng Christ đã thêm vào sự cầu thay của Ngài. Ngài cầu xin món quà Đức Thánh Linh, để Ngài tuôn đổ ơn này lên dân sự Ngài.” – Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 37.

Giăng Báp-tít đã báo trước Đấng Mê-si sẽ làm phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh (Lu-ca 3:16; so sánh với Công vụ 11:16), và Đức Chúa Giê-su đã nói đến nhiều lần (Lu-ca 24:49; Công vụ 1:8). Sự tuôn đổ này sẽ là hành động cầu thay đầu tiên của Ngài trước mặt Đức Chúa Trời (Giăng 14:16, 26; 15:26). Tại ngày Lễ Ngũ Tuần, lời hứa này đã được thực hiện.

Mặc dù phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh vào ngày Lễ Ngũ Tuần là một sự kiện đặc biệt liên quan đến sự chiến thắng của Đức Chúa Giê-su trên thập tự giá và sự tôn vinh Ngài trên trời, được đẩy đẩy Đức Thánh Linh là một kinh nghiệm được liên tục lặp lại trong đời sống của các tín đồ (Công vụ 4:8, 31; 11:24; 13: 9, 52; Ê-phê-sô 5:18).

Bạn có bằng chứng gì về việc Đức Thánh Linh làm việc trong cuộc đời mình?

2. ƠN NÓI TIẾNG LẠ

Trong Công vụ 2:4, sự ban cho của Đức Thánh Linh được biểu lộ qua việc nói tiếng lạ. Tuy nhiên, ơn này chỉ là một trong nhiều biểu hiện khác của Đức Thánh Linh (Công vụ 10:45, 46; 19:6). Các ơn khác bao gồm sự nói trước về tương lai (Công vụ 11:28), sự hiện thấy (Công vụ 7:55), bài giảng được cảm hứng (Công vụ 2:8; 28:25), ơn chữa bệnh (Công vụ 3:6, 12; 5:12, 16) và điều kiện để phục vụ (Công vụ 6:3, 5).

Ơn nói tiếng lạ vào ngày Lễ Ngũ Tuần đã không xảy ra vì là bằng chứng điển hình hoặc quan trọng nhất của việc ban cho Đức Thánh Linh. Ơn đó được biểu hiện để khởi động sứ mạng toàn cầu của hội thánh. Nghĩa là, sự kêu gọi trong Công vụ 1:8 đòi hỏi ơn nói tiếng lạ. Nếu các sứ đồ phải vượt qua rào cản văn hoá để rao truyền phúc âm đến tận cùng trái đất, thì họ sẽ cần có khả năng nói bằng ngôn ngữ của những người cần nghe những gì họ nói.

Đọc Công vụ 2:5-12. Bằng chứng nào cho thấy vào ngày Lễ Ngũ Tuần các sứ đồ đã nói bằng những ngôn ngữ nước ngoài?

Người ta ước tính rằng trong thế kỷ thứ nhất, có từ tám đến mười triệu người Do Thái trên thế giới và đến 60 phần trăm sống ở ngoài xứ Giu-đê. Tuy nhiên, nhiều người ở Giê-ru-sa-lem trong dịp lễ đến từ những vùng đất xa lạ và không thể nói được tiếng Aramic, ngôn ngữ của người Do Thái ở Giu-đê tại thời điểm đó.

Chắc chắn hầu hết các người trở lại đạo tại Lễ Ngũ Tuần là người Do Thái từ các vùng đất khác nhau, bây giờ họ có thể nghe Phúc âm bằng ngôn ngữ của họ. Các sứ đồ nói bằng những ngôn ngữ ngoại quốc hiện tại, chứ không phải bằng những tiếng lạ, được chứng minh bằng chữ *dialektos* (Công vụ 2:6, 8), có nghĩa là ngôn ngữ của một quốc gia hoặc một vùng (so sánh với Công vụ 21:40; 22:2; 26:14). Như vậy, rõ ràng họ đã nói bằng các ngôn ngữ khác nhau này. Phép lạ là những người Ga-li-lê đơn sơ bây giờ có thể nói được một ngôn ngữ, mà vài giờ trước đó, họ không biết. Đối với những người Do Thái địa phương đã chứng kiến cảnh tượng nhưng không quen với những ngôn ngữ này, lời giải thích duy nhất của họ là các sứ đồ đã say rượu, thốt lên những âm thanh lạ mà không có ý nghĩa đối với họ. “Tuy nhiên, một số người đã nhạo báng và nói, ‘Họ say rượu mới đó’” (Công vụ 2:13).

Một sự biểu hiện quyền phép mạnh mẽ của Đức Chúa Trời đang xảy ra trước mắt họ, tuy nhiên họ nghĩ đó chỉ là say rượu? Làm thế nào chúng ta có thể cẩn thận để không bị mù quáng thiêng liêng như vậy?

3. BÀI GIẢNG CỦA PHI-E-RO

Việc bị lên án là say rượu cho Phi-e-rơ cơ hội để giải thích những gì đang xảy ra. Trong bài giảng, sứ đồ trước hết đã dẫn chứng Kinh Thánh (Công vụ 2:16-21), miêu tả sự tuôn đổ của Đức Thánh Linh là sự ứng nghiệm lời tiên tri.

So sánh Công vụ 2:17 với Giô-ên 2:28. Phi-e-rơ hiểu thế nào về thời gian để ứng nghiệm lời tiên tri của Giô-ên?

Lời tiên tri của Giô-ên nói về thời kỳ tương lai của sự cứu rỗi (Giô-ên 2:32), sẽ đặc biệt với nhiều dấu hiệu trong thiên nhiên và sự tuôn đổ đầy tràn của Đức Thánh Linh (Giô-ên 2:28-31). Bằng việc diễn giải sự kiện Lễ Ngũ Tuần dưới ánh sáng của lời tiên tri như vậy, Phi-e-rơ có ý nhấn mạnh đến sự liên quan lịch sử của khoảnh khắc đó. Nhưng có một sự khác biệt quan trọng trong cách ông trích dẫn Giô-ên. Thay vì lời giới thiệu của Giô-ên “Sau đó” (Giô-ên 2:28), nói chung về tương lai, Phi-e-rơ nói “trong những ngày sau rốt” (Công vụ 2:17), cho thấy rằng hành động cuối cùng trong chương trình cứu rỗi vĩ đại chỉ mới bắt đầu. Dĩ nhiên, đây không phải là một miêu tả đầy đủ các biến cố trong ngày sau rốt, nhưng là một bằng chứng chỉ về sự khẩn cấp cao độ phân biệt hội thánh đầu tiên. Họ không biết khi nào sự cuối cùng sẽ đến nhưng tin rằng ngày đó sẽ không xa lắm.

Đọc Công vụ 2:22-32. Điểm chính trong bài giảng của sứ đồ Phi-e-rơ về Phúc âm là gì?

Sau khi nhấn mạnh ý nghĩa tiên tri của Lễ Ngũ Tuần, Phi-e-rơ nói về những biến cố gần đây về cuộc đời, sự chết và sự phục sinh của Đức Chúa Giê-su. Tuy nhiên, sự phục sinh lại được nhấn mạnh nhiều hơn, vì đó là yếu tố quyết định trong câu chuyện phúc âm. Đối với Phi-e-rơ, sự phục sinh là sự xác minh cuối cùng của Đức Chúa Giê-su (Công vụ 2:22, 27) và ông trích dẫn Kinh Thánh để giải thích về ý nghĩa của sự phục sinh.

Bởi vì Đức Chúa Giê-su là Đấng Mê-si, Ngài không thể bị giam cầm bởi sự chết. Vì vậy, đối với Phi-e-rơ và với tất cả các người viết Tân Ước, sự sống lại của Đức Chúa Giê-su đã trở thành bằng chứng mạnh mẽ, không những về Đức Chúa Giê-su là Đấng Mê-si, nhưng còn là tất cả sứ điệp cứu rỗi của Cơ Đốc giáo.

Với sự chết chung quanh luôn luôn đe dọa chúng ta hoặc những người thân yêu của chúng ta, tại sao sự phục sinh của Đức Chúa Giê-su là một lễ thật rất quan trọng?

4. SỰ TÔN VINH ĐỨC CHÚA GIÊ-SU

“Vậy sau khi Ngài đã được đem lên bên hữu Đức Chúa Trời, và từ nơi Cha đã nhận lấy Đức Thánh Linh mà Cha đã hứa ban cho, thì Ngài đổ Đức Thánh Linh ra, như các người đương thấy và nghe” (Công vụ 2:33).

Trong phần thứ ba của bài diễn văn, sứ đồ Phi-e-rơ đã trở lại vấn đề ngôn ngữ, vốn đã thu hút dân chúng ngay từ đầu. Thay vì say rượu, là một điều thật lạ vào lúc chín giờ sáng (Công vụ 2:15), các môn đồ nói tiếng lạ vì Đức Thánh Linh vừa được tuôn đổ ra từ trời.

Đọc Công vụ 2:33-36. Có sự liên hệ nào giữa sự tôn vinh Đức Chúa Giê-su ở bên hữu Đức Chúa Trời và sự tuôn đổ Đức Thánh Linh?

Tay phải của Đức Chúa Trời là một địa vị quyền hành (Thi thiên 110: 1-3). Lý luận của Phi-e-rơ, mà ông dựa trên Kinh Thánh, là vì Đức Chúa Giê-su đã được tôn cao lên một địa vị như vậy trên thiên đường nên Ngài đã đổ Đức Thánh Linh ra trên những người theo Ngài. Sự tôn vinh không ban cho Đức Chúa Giê-su một địa vị Ngài không có trước đó (Giăng 1:1-3; 17:5). Thay vào đó, điều này tượng trưng cho sự công nhận tối cao của Cha về đặc quyền của Ngài như là Chúa và Đấng Cứu Thế (Công vụ 2:36).

Biến cố này thật sự đưa chúng ta đến một trong những chủ đề quan trọng nhất trong Kinh Thánh: cuộc xung đột giữa thiện và ác trong vũ trụ. Vấn đề là Đức Thánh Linh không thể được ban cho trọn vẹn nếu Đức Chúa Giê-su không được tôn vinh (Giăng 7:39), và Ngài sẽ không được tôn vinh nếu Ngài không chiến thắng trên cây thập tự (Giăng 17:4, 5). Nói cách khác, sự tôn vinh của Đức Chúa Giê-su là điều kiện cho sự giáng xuống của Đức Thánh Linh bởi vì điều này nói lên sự chấp nhận của Đức Chúa Cha về những thành đạt của Đức Chúa Giê-su trên thập tự giá, bao gồm cả sự đánh bại Sa-tan là kẻ đã lạm quyền để cai trị thế gian này (Giăng 12:31).

Việc tội lỗi vào thế giới đem lại một bóng tối cho Đức Chúa Trời. Sự chết của Đức Chúa Giê-su là cần thiết, không phải chỉ để cứu chuộc nhân loại nhưng còn để biện minh cho Đức Chúa Trời và phô bày Sa-tan như một kẻ gian lận. Trong chúc vụ của Đức Chúa Giê-su, thời kỳ cứu rỗi đã hoạt động (Lu-ca 4:18-21). Khi Ngài đuổi quỷ và tha tội, Ngài giải phóng những kẻ bị Sa-tan giam cầm. Tuy nhiên, chính Thập tự giá mới cho Ngài toàn quyền để làm điều đó. Vì vậy, khi sự hy sinh của Đấng Christ đã được chứng nhận trên thiên đàng, Sa-tan đã bị một đòn quyết liệt, và Đức Thánh Linh đã được tuôn đổ để chuẩn bị một dân cho sự đến lần thứ hai của Đấng Christ.

5. NHỮNG TRÁI ĐÁU MÙA

Những người nghe sứ đồ Phi-e-rơ nói, trong lòng cảm động. Một số người trong họ có thể đã la lên đòi Đức Chúa Giê-su phải đóng đinh trên thập tự giá vài tuần trước (Lu-ca 23:13-25). Nhưng bây giờ, họ bị thuyết phục rằng Đức Chúa Giê-su Na-xa-rét thật sự là Đấng Mê-si của Đức Chúa Trời, họ đã than khóc, “Chúng ta phải làm chi?” (Công vụ 2:37).

Đọc Công vụ 2:38. Có hai điều đòi hỏi căn bản nào để được sự tha thứ?

Sự ăn năn nghĩa là một sự thay đổi hoàn toàn về hướng đi trong cuộc đời, là từ bỏ tội lỗi (Công vụ 3:19; 26:20), chứ không phải chỉ đơn giản là một cảm giác buồn rầu hay hối hận. Cùng với đức tin, sự ăn năn thật là một ơn của Đức Chúa Trời, nhưng cũng giống như tất cả các ơn, người ta có thể từ chối (Công vụ 5:31-33; 26:19-21; Rô-ma 2:4).

Kể từ thời của Giảng Báp-tít, sự ăn năn liên quan đến phép báp-têm (Mác 1:4). Nghĩa là, phép báp-têm đã trở thành một biểu hiện của sự ăn năn, một nghi thức tượng trưng cho sự tha tội và sự phục hồi thiêng liêng do Đức Thánh Linh ban cho (Công vụ 2:38; 22:16, so sánh với Tít 3:5-7).

Đọc Công vụ 2:38, 39. Lời hứa đặc biệt nào được ban cho những người ăn năn và chịu báp-têm?

Những người tại Lễ Ngũ Tuần đã được ban cho không những sự tha thứ tội lỗi mà còn được đầy dẫy Đức Thánh Linh cho sự tăng trưởng cá nhân, sự phục vụ trong hội thánh, và đặc biệt là cho sứ mạng. Đây có lẽ là điều vĩ đại nhất trong tất cả các ơn phước, vì lý do chính cho sự hiện hữu của Hội thánh là chia sẻ tin mừng về Phúc âm (1 Phi-e-rơ 2:9). Vì vậy, từ thời gian này trở đi, họ được bảo đảm về sự cứu rỗi và quyền phép của Đức Thánh Linh, điều này sẽ giúp họ thi hành sứ mạng mà hội thánh được kêu gọi.

Tại sao ý thức rằng chúng ta có “sự tha tội cho mình” rất quan trọng đối với bất kỳ ai muốn truyền bá Phúc âm? Suy cho cùng, bạn có thể đem lại hy vọng gì cho người khác trong Đức Chúa Giê-su nếu bạn không có điều đó?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Sự tuôn đổ của Đức Thánh Linh trong ngày Lễ Ngũ Tuần đã cho thấy một lễ thật quan trọng về những gì xảy ra ở trên trời và về việc Đức Chúa Cha đã chấp nhận sự hy sinh của Đấng Christ vì tội lỗi của thế gian. Sự tuôn đổ của Đức Thánh Linh cũng cho thấy rằng công việc của Đấng Christ ở trên trời cho chúng ta, dựa trên sự hy sinh của Ngài trên thế gian, bây giờ được tôn vinh. Những sự kiện đáng ngạc nhiên này là biểu hiện của lễ thật tuyệt vời mà trời và đất liên kết bằng những cách mà bây giờ chúng ta không thể hiểu được.

“Sự thăng thiên của Đấng Christ là dấu hiệu cho thấy các tín đồ của Ngài sẽ nhận được ơn phước đã hứa. . . . Khi Ngài đi vào cổng ở trên trời, Ngài được lên ngôi giữa sự thờ lạy của các thiên sứ. Ngay khi buổi lễ kết thúc, Đức Thánh Linh đã ngự xuống trên các môn đồ với những ơn phước tràn đầy, và Đấng Christ thật sự được tôn vinh, ngay cả với vinh quang mà Ngài đã có với Đức Chúa Cha từ thuở đời đời. Sự tuôn đổ trong ngày Lễ Ngũ Tuần là lời tuyên bố của Thiên đàng là sự đấng quang của Đấng Cứu Thế đã hoàn thành. Theo lời hứa, Chúa đã sai Đức Thánh Linh từ trời xuống trên các môn đồ như một dấu hiệu cho thấy Ngài, như thầy tế lễ và vua, đã nhận được mọi quyền phép trên trời và dưới đất, và là Đấng Được Xức Dầu trên dân sự Ngài.” – Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 38, 39.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hội thánh ngày nay có thể mong đợi kinh nghiệm gì từ Lễ Ngũ Tuần? Có điều gì có thể lặp lại được, và điều gì không?
2. Hãy suy nghĩ nhiều hơn về sự kiện Phi-e-rơ đã nói về sự phục sinh của Chúa Giê-su như một phần quan trọng trong sứ điệp về Lễ Ngũ Tuần. Điều làm cho sự sống lại còn kinh ngạc hơn là bất cứ điều gì mong đợi về Đấng Mê-si mà người ta đã có trong mọi thời đại, không ai mong đợi Đấng Mê-si được phục sinh từ kẻ chết. Đó không phải là điều người ta mong đợi; đó không phải là điều mà những người chờ đợi sự xuất hiện của Đấng Mê-si đã lường trước. Chúng ta có thể học được gì từ điều này về cách chúng ta cần phải biết Kinh Thánh dạy gì, trái với các lời dạy phổ thông mới nhất?
3. Công vụ 2:38 nói về sự cần làm phép báp-têm. Điều này có nghĩa là bất cứ ai tin vào Đức Chúa Giê-su, nhưng chết trước khi chịu phép báp-têm, thì sẽ bị hư mất sao? Chứng minh câu trả lời của bạn.